

Autor: Samuel T. Francis

**Samuel T. Francis (1947 -
2005)**

Na počátku 21. století už by mělo být zjevné, že vládnoucí vrstva ve Spojených státech i dalších západních zemích se ke zrychlujícímu rasovému a kulturnímu vykořevení (*dispossession*) historického amerického a evropského lidu staví buďto lhostejně - nebo jej dokonce vítá. Masová imigrace importuje doslova milióny barevných, neevropských vetřelců do USA, Kanady, Austrálie i Evropy - a přesto vlády nevyvíjejí žádné vážné míněné úsilí směřující k zastavení či omezení přílivu a kulturní elity buď odmítají vidět příčiny transformativní imigrace - nebo jim otevřeně tleskají. Skutečně - jak prohlásil ve své knize z roku 1995 *Alien Nation* Peter Brimelow, americká imigrační krize má politický původ v **Zákonu o imigraci z roku 1965**: nejde tedy o nějaký nevyhnutelný dějinný proces, tím méně pak o vyslyšení hlasu lidu, ale o následek rozhodnutí a činů politických předáků, kteří o ni buď stáli, nebo ji nebyli hned na počátku ochotni zastavit.

Totéž lze říci i o opatřeních jako pozitivní diskriminace - tu dlouhodobě prosazují významné univerzity, korporace i federální vláda. V případě *Grutter v. Bollinger* z roku 2003, v němž Nejvyšší soud USA uznal legalitu pozitivně diskriminačních opatření právnické fakulty University of Michigan, se 65 korporací nabídlo jako *amicus curiae* na podporu přijímacího řízení, které diskriminovalo bělošské uchazeče. [1] Velké korporace vyjádřily podporu i **Zákonu o občanských právech z roku 1991**, výrazně zostřujícího pozitivně diskriminační opatření federální vlády. Nejen korporace, ale také - a mnohem očividněji - nejvýznamnější političtí představitelé země a přední kulturní hlasy buď explicitně pozitivní diskriminaci podporují a vymezují se proti jejím případným odpůrcům; nebo ji ‚jen‘ odmítají odporovat či zpochybňovat.

Podobně i většina předních amerických osobností - obecně označovaných jako „establishment“, rekrutujících se z politických, mediálních, akademických, obchodních elit - veřejně vystupuje proti vyvěšování nebo vzdávání úcty konfедераční vlajce a dalším symbolům bělošské Ameriky (Custerovo poslední bojiště u Little Big Hornu, oslava Kolumbova dne, píseň „Dixie“, atd.) a naopak podporuje požadavky barevných na odstranění či nahrazení těchto symbolů. Velké podniky, nadace a univerzity se staví do popředí při zavádění povinných „kurzů senzitivity“, multikulturní indoktrinace a snah vykreslit bělošskou rasovou a kulturní identitu coby zdroj patologie, extremismu, útlaku a násilí a vnutit svým subjektům pocitu viny za bělošské, evropské a křesťanské počiny a vůbec celou civilizaci. Před několika lety si společnost Budweiser zaplatila sérii reklam, v nichž pomohla k popularizaci a dodala legitimitu různým mýtům afrocentrické propagandy: mj. tvrzení, že semitský kartaginský generál Hannibal, různí vládcí starověkého Egypta a poslední

makedonská egyptská královna Kleopatra byli zcela očividně v rozporu s historickou realitou všichni černoši. Žádná společnost podobného kalibru v poslední době nesponzorovala analogické spoty oslavující Konfederaci, bělošské objevitele a dobyvatele Severní Ameriky, evropské příspěvky vědě, učenosti a písemnictví nebo další bělošské úspěchy – a to ani prostřednictvím více či méně přesných historických faktů, tím méně pak pomocí zjevných lží. V roce 2000 Walmart a většina dalších velkých řetězců zastavila prodej omáčky ke grilování vyráběné malým podnikatelem v Jižní Karolíně **Mauricem Bessingerem** – kvůli tomu, že v jeho restauraci v jihokarolínské Columbii byla vyvěšena konfedační vlajka a že prý měl rozdávat letáky ospravedlňující jižanské otrokářství. Podle mluvčích Walmartu přestala společnost distribuovat **Bessingerovu omáčku**, protože „neschvaluje otrokářství v jakékoliv podobě“ – přestože tentýž týden uvedl *Business Week* (“**A Life of Fines and Beating**” 2. října 2000), že Walmart prodává ženské oblečení prokazatelně vyrobené v komunistické Číně s využitím otrockých pracovních sil.

Ve výčtu způsobů, jimiž velké korporace a jejich vrcholoví manažeři, federální i místní vlády a jejich představitelé, vedoucí akademické, umělecké, zábavní, vydavatelské a žurnalistické instituce a osobnosti – dominantní kultura USA – vytrvale podporují protibělošské kampaně a mýty, nároky i zájmy barevných na úkor bělochů, by se dalo pokračovat donekonečna.

Politická levice rutinně obviňuje americký establishment z „rasismu“ a podpory „bělošského supremacismu“ aby tak zachoval stav nadvlády a vykořisťování barevných obyvatel této země i planety převážně bílou vládnoucí třídou. Tato obvinění stojí v natolik ostrém rozporu s protibělošskými opatřeními, rétorikou a chováním většiny nejmocnějších hráčů americké společnosti, že se pod nejmenším nápoem logiky sesypou jako domeček z karet. Využíváním viny a strachu establishmentu – odrážejících přijetí levicových rovnostářských hodnot těmito elitami – tato obvinění slouží především k dalšímu a ještě rychlejšímu tempu pochodu po protibělošské cestě, než jakým by elity šly samy od sebe. Marxismu, ideologickému zdroji těchto obvinění, se fixací na model „kapitalismu“ 19. století „podařilo“ minout realie moci 20. a 21. století, které ale skutečně vysvětlují jednu z bezpochyby nejpozoruhodnějších a nejdůležitějších pravd lidských dějin – tedy že celá vládnoucí třída opustila a *de facto* vyhlásila válku obyvatelstvu a civilizaci, z jejichž řad se sama rekrutuje.

Marxistické teorie antagonismus amerického establishmentu k bělošské rasové identitě vysvětlit nedokáží, podobně pak selhávají i konvenční demokratické politické teorie. Masová imigrace, pozitivní diskriminace, zjevná zaujatost proti bělošské identitě a jejím obráncům, multikulturalismus ve vzdělávání, protibělošské vymývání mozků během kurzů senzitivity, podpora nebělošských (a často protibělošských) politických a kulturních iniciativ a další projevy zakořeněného antagonismu vůči bělochům nejsou výsledkem demokratické většiny ani lidového konsenzu. Běloši s těmito útoky na svou identitu, hmotné zájmy a historii nanejvýš „souhlasí“, protože tento „souhlas“ byl pečlivě vytvořen institucemi dominantní kultury. Ani jediné z opatření ohrožující bělošské zájmy však nevzešlo od bělochů – „obyčejných lidí“. Každá z nich – masová imigrace, nucené svážení školáků autobusy v 70. letech, četná rozhodnutí federálních soudů v problematice občanských práv od 50. let dodnes, pozitivní diskriminace vytvořená neviditelnými byrokraty a podepřená nenapadnutelnými rozhodnutími soudů, formování myšlení i dnes v našich školách, na

pracovištích a v médiích takřka všudypřítomné a systematická represe a perzekuce případných odpůrců – vyšla od elit, které je i prosazují a vynucují.

Dostatečným vysvětlením není ani rasové vydírání, často uváděné jako příčina účasti elit na protibělošských taženích. I když menšinoví rasoví vyděrači jako **Jesse Jackson**, **NAACP** (Národní asociace pro podporu barevných lidí) a různé hispánské lobbystické skupiny vyhrožují nařčeními z „rasismu“, antidiskriminačními žalobami, demonstracemi, bojkoty atd. institucím, které se dostatečně ochotně nepodřídí jejich požadavkům a stížnostem, cílené instituce samy disponují nezměrnými finančními prostředky, právní expertízou a politickým a veřejným vlivem – přesto na obranu proti těmto útokům v podstatě rezignují a nijak se nesnaží proměnit právní, politické a kulturní klima, v němž se těmto útokům daří. Rasové vydírání by jen stěží bylo tak účinné, jak zdá se většinou bývá, kdyby jeho oběti nebyly předem ochotné kapitulovat nebo uznat domnělou vinu.

Marxismus ani demokratické teorie současných „liberálů“ i „konzervativců“ nám tedy ve snaze pochopit chování vládnoucích amerických a obecně západních elit nebudou příliš k užitku. Pro náš případ užitečnější model vychází z tzv. „klasické teorie elit“, vyvinuté v 19. a 20. století školami německých a italských sociologů a politických vědců: konkrétně jde o její aplikaci na Ameriku 20. století v teorii **manažerské revoluce** Jamese Burnhama.

Poznámka:

[1] Steven Greenhouse and Jonathan D. Glater, “Companies See Court Ruling As Support for Diversity,” *New York Times*, 25. června 2003.

Článek Samuela Francise byl poprvé publikován pod názvem *Racial Disposition and the Managerial Revolution* ve sborníku *Race and the American Prospect*, 2005. Překlad převzat z článku **Why the American Ruling Class Betrays Its Race and Civilization** vydaného *Radix Journal* 25. srpna 2015.